

AAN
Zorgbelang Gelderland
t.a.v. Zorgbelang Gelderland
Annemieke Spijker

Betreft: Waarheidsvinding Bureau Jeugdzorg

Beste Annemieke,

Naar aanleiding van de bijeenkomst in Apeldoorn betreffende Jeugdzorg, werd de vraag gesteld of voorbeelden aangereikt konden worden over gevallen wel of niet bestaan van Waarheidsvindende activiteiten van Bureau Jeugdzorg.

Graag werk ik aan dit onderzoek mee en stuur ik je hierbij dus een aantal voorbeelden. Enkele voorbeelden zijn te vinden in het boek Jeugdzorg??? Ammehoela!!!.

Ik kan je verzekeren dat nog geen komma gekleurd of emotioneel weergegeven wordt. Puur een beschrijving van voorvallen, de reactie daarop en de houding van Bureau Jeugdzorg medewerkster (Gezinsvoogdijwerkster).

Voorval 1:

Situatie: Onze oudste dochter was door onaangekondigde uithuisplaatsing van haar zoon ernstig getraumatiseerd. Zij was maandenlang onvindbaar en werd door ons in samenwerking met GGZe (Eindhoven) als vermist opgegeven bij de politie.
Enkele maanden hebben we 24-uurs telefoonbezetting gehad, onze oudste dochter had dus ook al maanden haar zoon niet meer gezien. De jongen was op een voor haar geheim adres. maar het leven ging gewoon door. De kleindochter van ons had een balletuitvoering in Helmond. Hiervoor werden we uitgenodigd evenals de pleegvader ad interim van onze kleinzoon en onze kleinzoon. Na afloop vroeg onze dochter of we nog even wat kwamen drinken bij haar thuis. Het hele spul ernaartoe. Tot ieders enorme blijdschap en verrassing troffen we onze vermiste dochter aan in de tuin. De pleegvader werd volledig nerveus en paniekerig waar mijn vrouw van zei dat hij zich maar rustig moest houden en z'n biertje opdrieken om vervolgens met onze kleinzoon weer huiswaarts te gaan. Alles liep rustig en er was ook geen enkele vorm van stress.

Aktie pleegvader: De pleegvader meldt bij Bureau Jeugdzorg dat wij (...de familie) een complot hebben gesmeed om onze dochter te herenigen met haar zoon. Dat wij dus deze situatie in scene hadden gezet.

Aktie Jeugdzorg: In plaats van Hoor en Wederhoor, werd besloten dat de jongen van 12 mocht maandenlang geen contact meer met ons mocht hebben. Ons werd niets gevraagd, noch mondeling noch schriftelijk. Het woord van de pleegvader was de waarheid.

Voorval 2:

Situatie: Grootouderpaar in Eindhoven hebben al 8 jaar een kleinkind van 8 opgenomen en voeden hem op, omdat de moeder (ex-schoondochter)

geen moedergevoel heeft en aan de drugs verslaafd is. De zoon is minder capabel om de opvoeding te doen. Iedereen vindt zich in deze oplossing. Schoondochter en zoon gaan scheiden. De opvoeding en opvang gaat gewoon door simpelweg omdat het grootouderechtpaar het kind in hun hart hebben gesloten. Zij doen de opvoeding zonder één enkele financiële ondersteuning. Het kind voelt zich prima en veilig. Dan komt de inmiddels 62-jarige man in de WAO en voorziet, samen met zijn vrouw, dat er een inkomensdaling aan zit te komen van ca. 20%. Samen gaan ze naar Bureau Jeugdzorg en komen in gesprek met een Gezinsvoogdijwerker. Zij leggen de situatie uit en verzoeken officieel om erkenning als Pleeggrootouders, waardoor ze een bijdrage van ca. € 350,- per maand zouden ontvangen.

Aktie Jeugdzorg:

Na aanhoren van het verhaal reageert de Gezinsvoogdijwerker met de mededeling, dat in de huidige situatie gestreefd gaat worden dat het kind naar de biologische moeder toe moet. Een op z'n zachtst gezegd weinig professionele benadering waar sprake is van een moeder die de opvoeding niet kan, de opvoeding niet wil, aan de drugs verslaafd is en inmiddels gescheiden en wel samenwoont met een aantoonbare geweldpleger. Zaken die zijn aangedragen door het grootouderechtpaar. Echter de man zette niet eerst "onderzoek" in z'n To do List, nee direct werd door hem deze beslissing genomen.

De grootouders zijn in alle staten van stress en opwinding, en bellen mij, mede door het uitgeven van m'n boek, of ik ze tips kan geven hoe nu te handelen. Die tips kregen ze, niet dat ik alles weet of kan, maar een paar dingen heb ik wel geleerd de laatste jaren.

Omdat ik enkele dagen later al naar het buitenland moest, belde ik 3 weken later hoe het gegaan was.

Gelukkig bleek, toen Jeugdzorg de boel in gang had gezet, dat de moeder door haar gedrag en levenswijze al uit de ouderlijke macht was ontzet.

Geen Waarheidsvinding vooraf, nee direct beslissen in dit geval dus zelfs tegen het belang van het kind in.

Voorval 3:

Grootvader wordt met kanker opgenomen in het ziekenhuis.

Tumoroperatie volgt de volgende dag. Kleinkind bij pleegvader woont tegenover het ziekenhuis. Iedereen komt van heinde en verre op ziekenbezoek. Pleegvader meldt aan kleinkind dat "opa moet even een zondagmiddagje in het ziekenhuis zijn, maar ik heb het te druk dus we kunnen er niet heen."

Aktie Jeugdzorg:

Geen, hoewel in het contactjournaal vermeld is dat opa een ernstige ziekte heeft. De mening van pleegvader wordt gerespecteerd en er wordt geen Waarheidsonderzoek ingesteld naar de uitlatingen van de pleegvader in het belang van het kind om nog z'n grootvader te kunnen zien.

Gevolg:

Bureau Jeugdzorg gaat niet eens rond de tafel zitten om eens te bezien of voor het –klein-kind voordeel te halen is door een normaal contact met biologische familie. Men zoekt niet naar de positieve punten voor een kind, daar waar het gaat om een zo goed mogelijke en evenwichtige begeleiding in het voordeel van het kind. Men beslist gewoon en laat dus een belangrijk deel in het leven van een kind liggen door de

handelwijze te verdedigen “in het belang van de hechting met de pleegvader”. Voor dat doel is dus geen enkele antecedenten onderzoek uitgevoerd over de grootouders, sterker nog werden de familie en de grootouders gestigmatiseerd.

- Voorval 4: Grootouderechtpaar met zieke dochter krijgt te horen dat het kleinkind van 4, waarmee ze een heel goede band hebben, hen nog maar 2x per jaar 2 uur mag zien. Totale verbijstering en onbegrip bij de grootouders, omdat men niet begrijpt hoe een instelling dit beleidsmatig kan bedenken. Ze begrijpen ook niet dat Bureau Jeugdzorg niet eerst eens aan Waarheidsvinding doet door hen eens te bezoeken en vragen te stellen of simpel te bezien in hoeverre een dreiging van hen uitgaat richting kleinkind. Zijn ze gewelddadig, zijn ze aan de drugs, doen ze aan incest etc. etc. Niets van dat alles Gewoon een eenzijdige beslissing. Ze, het grootouderpaar, laat het er niet bij zitten en start een petitie. In enkele weken wordt de petitie getekend door meer dan 10.000 personen.
- Gevolg: Het kleinkind is door de war om de in haar ogen vreemde situatie dat ze opeens niet meer naar opa en oma mag. De grootvader overlijdt plotseling ca. 4 weken na aanbidding van onderstaande petitie. Nu kan het kleinkind hem dus nooit meer zien. Basis: geen Waarheidsvinding. Geen Hoor en Wederhoor in het belang van een kind.

Persbericht

Al vele jaren is het functioneren van de instelling Bureau Jeugdzorg onderwerp van gesprek en vooral kritiek. Bekend zijn kinderen die onder Bureau Jeugdzorg's verantwoordelijkheid zijn gekomen, zijn overleden. De mensen van Bureau Jeugdzorg blijken ze nauwelijks goed gevolgd te hebben waardoor excessen zijn ontstaan. Biologische familie en verwanten blijken verwijderd te worden uit het netwerk van kinderen die in pleeggezinnen kwamen. Bezoekregelingen werden niet of nauwelijks gemaakt. Grootouders bleken geen (juridische) partij te zijn voor Bureau Jeugdzorg. Een groeiend aantal grootouders zijn in de afgelopen 2 jaren dan ook in het geweer gekomen. Er werden Verenigingen, stichtingen, Lotgenoten-gespreksgroepen opgericht. Maar ook Websites geopend. Er werd geprobeerd in gesprek te komen met de beslissingsbevoegden. Grootouders kwamen meer en meer in de publiciteit. Kranten en zelfs TV programma's werden onderwerp van hun uitingen. Logisch, als je Grootouders-met-hart-en-liefde voor een kleinkind bent, dan ga je er tegenin als een instituut beleidsmatig gaat zeggen dat het Kleinkind je voortaan niet meer mag bezoeken, schrijven, bellen of mailen. Al ben je nog zoveel van Toegevoegde Waarde voor een kleinkind. Ook als men besluit dat een kleinkind nog maar 2x 2 uur per jaar bij hen op bezoek mag komen. Dáár gaan voor een kind belangrijke mensen tegenin. Men begrijpt niet dat een door de overheid ingestelde organisatie uitgaat van een beleid dat verwijdering ten gunste van hechting met pleeggezin(nen) propageert. In plaats van dankbaar gebruik te maken van een contingent grootouders en familie die klaar staan om hand- en spandiensten te doen om een zo evenwichtig mogelijke opvoeding te helpen opbouwen. Een soort Eigen Kracht Conferentie tracht op te bouwen in plaats van star en veelal meedogenloos de eigen desastreuze beleidslijn volgt. Naast het feit dat er nu zelfs bij uitgeverij Fagus een boek verscheen Jeugdzorg?? Ammehoela!! startte een echtpaar uit Maastricht een landelijke Petitie. Deze petitie waar hieronder de voorlopige uitkomsten vermeld staan, is vanmiddag aangeboden aan de Waarnemend directeur van de justitiële afdeling van het Ministerie voor Jeugd&Gezin, mevrouw M. de Groot. Helaas mocht er geen Pers bij aanwezig zijn, zodat u wij hierbij aanbieden

- de aangeboden Petitie,
- een Notitie van Steunpunt Zelfhulp 's-Hertogenbosch & Regio
- De tekst van een toespraak over de relatie Kleinkind/Grootouders welke in Den Bosch werd uitgesproken.

OMGANGSRECHT VOOR GROOTOUDERS EN KLEINKINDEREN.

Nergens kunnen zij zich op beroepen. In ons Burgerlijk Wetboek staat niet eens een artikel over het omgangsrecht voor grootouders. Wat dat betreft liggen onze zuiderburen een stuk op ons voor.

WIJ SPREKEN VOOR DUIZENDEN GROOTOUDERS EN KLEINKINDEREN IN NEDERLAND!

Al die grootouders en kleinkinderen willen omgangsrecht. Er is voor dat doel een petitie op gang gekomen.. Ook werd men opgeroepen persoonlijke verhalen op de website te schrijven.

www.opaenoma-verdriet.hyves.nl

www.jeugdzoorgammehoela.nl

en vele, vele links op deze sites

HET RESULTAAT zoals dat op 2 juli 2009 is aangeboden aan het Ministerie van Jeugd&Gezin

Handtekeningen aantal	: 10.302
Verhalen op de site	: www.opaenoma-verdriet.hyves.nl : 569
Reacties op de site	: 3069
Aantal leden op de site op 2 juli 2009	: 411
Telefonische reacties	: 87
Petitie via internet	: 217

NAMENS AL DEZE MENSEN WILLEN WIJ PLEITEN VOOR:

- Aanpassing van het beleid binnen Jeugdzorg, dat iedere situatie waar hulp nodig is in ieder geval wordt gezorgd dat de contacten van het kind met ouders, grootouders en betrokkenen zo veel mogelijk in stand worden gehouden.
- Opname van een wetsartikel in het Burgerlijk Wetboek van Nederland dat grootouders recht hebben op contact met hun kleinkinderen voor minimaal 6 uur per maand en meer naar gelang grootouders een rol in hun opvoeding hebben gespeeld.

VANDAAR DAT WIJ VANDAAG OVERHANDIGEN AAN MONIQUE DE GROOT,

Wvd. directeur van de justitiële afdeling van het Ministerie van Jeugd en Gezin:

De handtekeningen.

De verwijzing naar de petitie op internet: www.petities.nl/petitie/omgangsrecht_grootouders

De verwijzing naar de verhalen op de website: www.opaenoma-verdriet.hyves.nl

150 Boeken Jeugdzorg?? Ammehoela!! over de misstanden in JEUGDZORG, bestemd voor alle leden van de politieke partijen + 30 Extra exemplaren voor de pers in het gebouw van de 2^e Kamer. U aangeboden door Peter Schoorstra de auteur van deze 220 pagina's dikke aanklacht tegen handelwijze en beslissingen van Bureau Jeugdzorg mensen anno 2009

In ieder boek o.a.

- een Notitie van Grootouders in Den Bosch e.o. over de relatie kleinkind/grootouders en het belang daarvan
- een argumentatie hoe deze Petitie tot stand kwam
- de tekst van een toespraak over dit onderwerp ten gehore van Provinciale Raad Noord Brabant, Zorgbelang Noord Brabant, Directies Jeugd Zorginstellingen, Leden van het Gemeentebestuur Den Bosch, Lotgenoten en vele anderen
- Gegevens van het Steunpunt Zelfhulp voor Den Bosch & Regio waarin Grootouders als Lotgenoten participeren in een maandelijks gespreksgroep daarbij ondersteund door Zorgbelang Brabant.

Informatie: Fam. R.&A. Bastings – Maastricht Tel: 043 3636046
Peter .Schoorstra – Best tel. 0499-377993/377332 Mail.: p.schoorstra@home.nl

Den Haag, 2 juli 2009.

NOTITIE

Aan: Bureau Jeugdzorg 's Hertogenbosch
Bureau Jeugdzorg Uden
Bureau Jeugdzorg Oss
Raad voor Kinderbescherming 's Hertogenbosch
Kinderrechter
Inspectie Jeugdzorg
Provincie Noord-Brabant t.a.v.
- Mevr. Drs. B. v.d. Haaften, gedeputeerde
- Mevr.drs. M. van den Dries, programmamanager Jeugd
- Leden Statencommissie

Onderwerp: GROOTOUDERS EN HUN KLEINKINDEREN

Datum: maart 2009

Van: Steunpunt Zelfhulp 's Hertogenbosch, zelfhulpgroep grootouders
Provinciale Raad voor de Volksgezondheid en Maatschappelijke
Zorg
Zorgbelang Brabant, afdeling Participatiewerkplaats jeugd

Algemeen

Naar aanleiding van een oproep van Zorgbelang Brabant, afdeling Participatiewerkplaats Jeugd, gericht aan ouders die gebruik maken van de jeugdzorg, om te praten over hun contacten met Bureau Jeugdzorg en Jeugdhulpverleningsinstellingen, meldde zich een grootouderpaar. Zij vertelden hun droevige verhaal over het geen contact mogen hebben met hun kleinkind. Het Steunpunt Zelfhulp 's Hertogenbosch ondersteunde inmiddels een zelfhulpgroep grootouders, die met het zelfde probleem worstelen als de aangemelde grootouders. Deze zelfhulpgroep komt éénmaal per maand bij elkaar, om elkaar te ondersteunen, te adviseren en vooral te luisteren.

Probleem

Om meerdere redenen mogen grootouders hun kleinkinderen niet zien, of zeer sporadisch of zeer sporadisch en dan onder begeleiding van de gezinsvoogd, bijvoorbeeld:

- Door scheiding van ouders verbiedt de moeder of de vader van de kinderen dat de grootouders van de tegenpartij hun kleinkinderen niet meer mogen zien;

- Ouders, vader/moeder zijn niet in staat voor hun kind te zorgen en nemen grootouders hun kind en kleinkind in huis op om zodoende veiligheid en ontwikkeling van hun kleinkind te waarborgen. Doordat de situatie voor alle gezinsleden niet optimaal is, vragen zij ondersteuning van Bureau Jeugdzorg. Dit betekende evenwel dat, voordat grootouders iets konden bespreken, het kind door Bureau Jeugdzorg en de politie uit huis gehaald werd;
- Grootouders nemen hun kleinkind in huis op omdat vader/moeder tijdelijk uit beeld zijn verdwenen;
- Grootouders zorgen al lange tijd voor hun kleinkind, maar door arbeidsongeschiktheid van de grootvader vragen zij ondersteuning van Bureau Jeugdzorg. Dit onttaardt bijna in een uithuisplaatsing van hun kleinkind. Gelukkig is dit uiteindelijk niet doorgegaan.

En zo zijn er nog veel schrijnende situaties te benoemen waarin grootouders met de rug tegen de muur gezet worden, omdat ze binnen de geïndiceerde zorg geen enkele rechtspositie innemen.

Ondertussen verstrijkt de tijd. Grootouders worden ouder en het kleinkind wordt ouder. Verwacht mag worden dat als een kind 13 jaar is, hem/haar gevraagd wordt wat hij/zij in contact wil met de grootouders. Blijkbaar geven kinderen aan wat zij willen in contact met de grootouders, maar wordt er door de gezinsvoogd in vele gevallen niet op ingegaan. Het kind en de grootouders kunnen nergens terecht met hun verzoek om contact, als de gezinsvoogd niet mee wil/kan denken.

Teleurstelling

Grootouders geven aan dat zij vooral in Bureau Jeugdzorg, Raad voor Kinderbescherming en de Kinderrechter ernstig teleurgesteld zijn:

- Bij onderzoek door de Raad voor Kinderbescherming zijn zij niet of nauwelijks betrokken geworden. Dit roept veel vraagtekens op;
- Herhaalde verzoeken door grootouders bij Bureau Jeugdzorg voor een gesprek worden niet gehonoreerd. Zij worden van het kastje naar de muur gestuurd;
- Herhaalde verzoeken door grootouders bij Bureau Jeugdzorg, Raad voor Kinderbescherming en de Kinderrechter voor een bezoekregeling worden niet beantwoord. Ook hier geldt dat ze van kastje naar de muur gestuurd worden;
- Welk stemrecht heeft het kleinkind in het wel/niet contact hebben met grootouders?

Grootouders en ook kleinkinderen voelen zich echt vaak in de kou gezet door diverse instanties.

De jeugdzorg is van de jeugdzorg. Niet van de kinderen en hun families. Hulpverleners bieden hulp, grijpen in, ze bedenken plannen en interventies en daarmee overrompelen ze niet zelden de mensen die ze willen bijstaan. Daarbij is de zorg zo versnipperd dat families soms met tien verschillende hulpinstanties te maken heeft. Voor je het weet, werken die langs elkaar heen. Dus komt er een hulpverlener die de hulpverlening gaat coördineren. De ervaring is dan dat er veel professionele bedrijvigheid ontstaat, maar dat betrokken geen steun ervaren en niet toekomen aan het helpen om familierelaties en rollen te herstellen. Ondanks dat er veel hulpverleners betrokken zijn bij het kind, kunnen kinderen, ouders en grootouders zich verlaten en verwaarloosd voelen. Het is een gekmakende mengeling van verstikkende bemoeienis en verwaarlozing.

Uit de verschillende ervaringsverhalen komt heel duidelijk naar voren dat families die met Jeugdzorg in aanraking komen (al dan niet op eigen initiatief) ervaren dat een (gezins)voogd een eigen plan, visie en ideeën heeft die hij samen met zijn collega's, leidinggevende en gedragsdeskundige bepaalt. De ouders, grootouders en overige familieleden hebben vaak een andere visie op het geheel. De (gezins)voogd geeft in de regel ook niet alle door de ouders en/of familie gegeven informatie door aan het team en deskundigen, zodat deze geen op de realiteit gebaseerd plan kunnen opstellen; de hechtingspsychologie en het unieke aspect van familiebanden wordt veelal ook vergeten. Het team kent het kind uit de derde hand: via de (gezins)voogd. De familie ervaart dat men in wezen niet geïnteresseerd is in hun inbreng. En in de dossiers die worden opgebouwd herkent men het eigen verhaal niet meer. Er is een onwaarachtig verhaal ontstaan op basis waarvan soms ingrijpende besluiten worden genomen. Kinderen en hun directe familie kunnen echter geen kant op, er zijn geen alternatieve hulpverleningsmogelijkheden beschikbaar. Men is gedwongen dit slechte product toch af te nemen.

Familiebanden

Mensen hebben twee soorten relaties: gekozen relaties en gegeven relaties.

Een jongere krijgt gekozen relaties op school, met vrienden en soms met hulpverleners. Dit zijn vervangbare relaties, al bestaan er vriendschappen voor het leven. Men kan tegen een vriend zeggen: je bevalt me niet meer en dus ben je mijn vriend niet meer. Gekozen relaties zijn vervangbaar en iemand kan veel gekozen relaties tegelijkertijd hebben. Sommige gekozen relaties zijn per definitie tijdelijk: de relatie met de hulpverlener.

Een gegeven relatie is in de eerste plaats die met beide ouders en voorts met verdere familie; broers, zussen, opa's en oma's, ooms en tantes en neven en nichten. Een kind kan later wel tegen de ouders en/of overige familie zeggen: 'je bevalt me niet'. Maar niet: 'je bevalt me niet en dus ben je mijn ouder niet meer'. Ouders geven hun kinderen het leven. Hun uiterlijk, eigenschappen en bijzonderheden geven zij door aan hun kinderen en kleinkinderen. Dit kan door niemand uitgewist worden. Hierdoor voelen mensen zich hecht met hun familie verbonden. Dit maakt het niet alleen tot een individu, maar ook lid van een groep. Contact kan worden verbroken, de relatie verstoord, maar een familieband blijft. In ontwikkeling en gedrag blijft die band meespelen. Familiebanden kunnen ons kracht geven, benauwen, troosten, irriteren en soms zelfs beschadigend zijn – maar de banden met familieleden zijn de sterkste die er bestaan.

In een zoektocht op internet en in literatuur over familiebanden en jeugdzorg, valt op dat er veel aandacht uitgaat naar de negatieve rol van familie en de intergenerationele aspecten bij het ontstaan van opvoed- en opgroei problemen. Er is weinig te vinden over positieve aspecten en de mogelijkheden om familiebanden te versterken dan wel te herstellen. Positief is dat er de laatste jaren meer ingezet wordt op netwerkplaatsingen in de pleegzorg en de inzet van Eigen Kracht conferenties. De Eigen Kracht Conferenties vormen ons inziens een belangrijke methodiek. Door opa's, oma's, ooms, tantes, burens en familie vrienden samen te brengen worden hun krachten verenigd. Dan blijken familieleden die de moed hadden opgegeven toch bereid om te helpen waar het gezin met familieleden en naasten gezamenlijk een plan maakt om de problemen op te lossen of te beheersen. Vaak hebben ze ieder voor zich geprobeerd iets te doen, maar dat is mislukt..

We willen er aan de andere kant voor waken dat familie wordt ingezet als een soort semi-professional of verlengstuk van de hulpverlening. Intieme relaties hebben een ander karakter. Familie kan er gewoon zijn voor een kind, onvoorwaardelijk, in een sfeer waar iemand kan

zijn zoals hij is, ook als er sprake is van moeilijke omstandigheden, wanhoop en verdriet. De omgang tussen familie en het kind moet niet ineens voor iets anders gaan dienen, iets dat familie en kind niet samen bepalen, maar die buitenstaanders bepalen. Familie wil wel als familie erkend worden. Het loopt soepel als een professional samen met de naastbetrokkenen optrekt om optimale kansen te creëren voor het kind om in veiligheid, warmte en verbondenheid op te groeien. Het bevorderen en herstellen van de gezins- en familieband is ons inziens een centrale taak. Het creëren van een goede verstandhouding tussen de jongere en de ouders en overige naastbetrokken familieleden is in het belang van het kind. Een belang dat onlosmakelijk verbonden is met het welbevinden van de ouders, grootouders en overige familieleden.

Naar een andere benadering

Hulpverlening zou ons inziens betrokkenheid van de familie en andere belangrijke mensen uit het informele sociale netwerk moeten betrekken om een zo goed mogelijke situatie te realiseren voor het kind om in veiligheid, warmte en verbondenheid op te groeien. Voor een kind dat in moeilijke omstandigheden opgroeit, is het heel waardevol om te merken dat er volwassenen zijn, zoals ooms, tantes en grootouders, die liefdevol met hem of haar omgaan. Die betrokkenheid zou men vooraf moeten mobiliseren, en als uitgangspunt moeten hanteren bij hulpverlening aan kinderen. Een kind groeit immers niet alleen op, heeft juist het totale sociale netwerk heel erg nodig om op te groeien.

Aanknopingspunten zijn te vinden in het themanummer van het tijdschrift Ouderschap & Ouderbegeleiding. 'Grootouderschap; wat weten we ervan' is het thema van het oktobernummer, nummer 3, 2008. Beschreven wordt het onderzoek van James Gladstone en Ralph Brown onder 63 grootouders en 21 jeugdhulpverleners in de Canadese staat Ontario over hun samenwerking rond de hulpverlening aan kleinkinderen die helaas vaak niet door hun eigen ouders konden worden opgevoed. Hoe zien zij elkaar, wat vragen zij van elkaar en wat draagt bij aan goede samenwerking in de familiale en professionele (pleeg)zorg rond kinderen? Wendy Mitchell beschrijft in een overzichtsartikel de literatuur die de behoefte aan intergenerationele steun van ouders en grootouders van (klein)kinderen met een handicap in kaart brengt. Herkenning van die behoefte aan intergenerationele steun is de overeenkomst tussen beide artikelen en ze dragen beiden belangrijke boodschappen voor Nederlandstalige ouderbegeleiders aan: In de zorg voor kinderen, die ouders sterk kan overvragen of door eigen problematiek van ouders en/of door de ernst van de kindproblematiek is het van belang te onderzoeken of grootouders als hulp- en steunbronnen voor hun kinderen en kleinkinderen willen en kunnen fungeren.'

Aanknopingspunten vinden wij eveneens in het beleidskader Jeugd 2009-2012 van de Provincie Brabant. In dit beleidskader staat dat ouders primair verantwoordelijk zijn voor het opvoeden van hun kinderen en dat zij dit niet alleen doen, maar samen met familie, vrienden, voor- en naschoolse opvang, onderwijs, verenigingen, etc (blz. 5). Ook wordt gesteld dat alle kinderen en jongeren alle kansen moeten krijgen om zich optimaal te ontwikkelen en om deel uit te maken en zich verbonden te voelen met de samenleving (blz. 19). Om tot verbetering te komen, zo stelt de provincie, moet enerzijds de kracht van de jongeren zelf, het gezin en hun sociale omgeving worden benut en versterkt. Hulpverleners moeten ouders en kind centraal stellen, met hun eigen verhaal, hun eigen kracht en hun persoonlijke mogelijkheden. Op bladzijde 22 geeft de provincie aan dat zij de Eigen Kracht Conferenties wil stimuleren.

Verder zijn er ook aanknopingspunten te vinden in de wet:

Aansluitend bij een publicatie van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid wordt het doel van de jeugdzorg als volgt geformuleerd (Hermanns, J (2007))
Opvoeden en opgroeien: een visie achter het beleid. In P. v. Lieshout & W. v.d. Donk (eds.) Bouwstenen voor betrokken jeugdbeleid (pp-21-49). Amsterdam: Wetenschappelijke Raad voor het Jeugdbeleid/Amsterdam University Press):

“ Kinderen en jongeren door middel van pedagogische bemoeienis of ingrijpen in staat stellen conform hun leeftijd en mogelijkheden optimaal deel te nemen aan de samenleving en zich te ontwikkelen naar volwassenen die deelnemen aan de samenleving. De pedagogische bemoeienis is erop gericht belemmeringen weg te nemen en voor zover dat niet mogelijk is, de jeugdigen te leren omgaan met deze belemmeringen – waaronder chronische, psychische en psychiatrische stoornissen”.

Deze doelstelling sluit aan bij de formuleringen in de Wet op de Jeugdzorg, waarbij niet de benadeling van specifieke stoornissen of problemen op de voorgrond staat, maar het hervinden van een evenwicht tussen draaglast en draagkracht. Dit is een meer procesmatige, synthetische formulering. Het hervinden van een evenwicht betekent vooral het zoeken naar mogelijkheden, het activeren van het individu om de mogelijkheden te benutten en het werken aan en met de sociale context van het kind en de jongere, zodat deze ook bereid is het kind en de jongere de mogelijkheden te bieden. Problemen in het individuele functioneren van kind en jongere kunnen dit proces belemmeren en moeten dus aangepakt worden. Het oplossen van die problemen is echter niet het doel van de jeugdzorg maar een middel om het uiteindelijke doel te bereiken, namelijk te participeren aan de sociale context waarin hij of zij leeft. Het uiteindelijke doel is het zichzelf kunnen redden binnen de context van de eigen familie en het sociale netwerk.

In deze nieuwe opvatting wordt er veel meer gewerkt met de sociale context van de jongere. Kunnen meedoen betekent immers tweerichtingsverkeer. De jongere moet geholpen worden mee te doen en de sociale context (gezin, familie, schoolwerk, buurt, peergroup) moet geholpen worden de jongere te laten meedoen.

Juist in dit meedoen ontwikkelt het kind/de jongere de competenties en vaardigheden die hij nodig heeft.

(Over onderstaande wens moeten we goed nadenken : In feite gaat het om een hele fundamentele vraag: hoe kijk je aan tegen de rol van ouders, grootouders en overige familieleden als er sprake is van gedwongen kader, Onder Toezichtstelling (OTS) Uit Huis Plaatsing (UHP)? Als men de unieke band van familieleden onderkent, en dat je die banden niet zomaar kan afsnijden, dan heeft dat gevolgen voor het praktisch handelen. Bij hulpverleners zie je toch vooral de nadruk op de negatieve invloed van familie. Dit is een hardnekkige beeldvorming, dus daar zullen we iets mee moeten.)

Gesprek

Grootouders willen graag in een kleine kring met betrokken instanties een gesprek hebben. Dit om een fundamenteel gesprek te voeren over de rol van grootouders en overige familieleden in het leven van een kind, als er professionele hulp nodig is om voor het kind alle kansen te realiseren om zich optimaal te ontwikkelen.

Steunpunt Zelfhulp 's Hertogenbosch, de Provinciale Raad voor Maatschappelijke Zorg en Zorgbelang-Brabant, afdeling Participatiewerkplaats Jeugd, vragen uw dringende aandacht voor boven geschetste problematiek.

Oké Annemieke, ik kan nog wel vele voorvallen de revue laten passeren, maar voorlopig hoop ik dat je hier iets mee kunt in het belang van beleidsveranderingen bij Bureau Jeugdzorg. In m'n boek staan nog veel meer voorbeelden waarin verzuimd wordt Waarheidsvinding uit te voeren, met alle trieste gevolgen van dien.

Laat ik echter wel wezen, Bureau Jeugdzorg heeft gelijk als ze een kind verbieden contact te hebben met biologische ouders, familie enzovoort als blijkt dat die categorie een "bedreiging" vormt voor het kind. Dan zo weinig mogelijk contact en als, dan onder begeleiding indien vader of wie dan ook gewelddadig is, aan de drugs is of incestueus. Aan die categorie mag je een kind niet blootstellen. Wel aan mensen die iets kunnen betekenen. Een Gezinsvoogdijwerker dient alle instrumenten uit de kast te halen ten gunste van de opvoeding van een kind.

Groet,
Peter Schoorstra